

РЕШЕНИЕ

№ 4648

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11272** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на глава X от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на Т. Н. П. от [населено място] срещу решение № 2153- 21-262 от 19.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата и срещу разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. - град, е което е постановен отказ за отпускане на Т. П. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на основание чл.68, ал.1-2 от КСО и §4, ал.1 от ПЗР на КСО по подадено на 30.12.2014 г. заявление.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се още, че не са спазени изискванията за съдържание на индивидуалния административен акт по повод издаденото разпореждане, тъй като липсвали фактическите и правни основания за издаването на разпореждането за отказ за отпускане на пенсия за ОСВ и тези, довели до производство за проверка на документите за осигурителен стаж на жалбоподателката. В жалбата още се твърди, че липсват безспорни доказателства, опровергаващи доказателствената сила на документите, удостоверяващи стажа на жалбоподателката, като длъжностното лице по ПО не се е съобразило със способите за доказване в административният процес. По

тези съображения се иска отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. В о.с.з. жалбоподателката редовно уведомена не се явява, представлява се от адв.Хр.П., който поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира разноски депозира писмени бележки в указаният срок.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк.М., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и депозира писмени бележки .

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.

От данните в пенсионната преписка е видно, че със заявление вх.№ МП-155305/30.12.2014 г. Т. Н. П. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст съгласно §4 от ПЗР на КСО, към което е представила документи за осигурителен стаж и доход съгласно чл.2 от НПОС за преценка правото на пенсия, както следва: образец УП-3 № 161-3/17.05.2001 г. изд. от ДФ „С.“/л.42 от делото;/образец УП-2 № 161-2/17.05.2001г. изд. от ДФ „С.“/л.39 от делото;/образец УП-30№367-24/03.01.1990г. изд. от Железопътен завод „Г. Д.“ С. /л.41 от делото/Трудова книжка № 974, изд. на 01.07.1972 г. от Железопътен завод „Г. Д.“ С. в частта на вписванията с отразен стаж за периода 01.07.1972г.-31.12.1989г. и 01.01.1990г.-27.10.1993г. С разпореждане №[ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град е прието, че към датата на заявлението -30.12.2014г., Т. П. има навършени 60 год. 7 мес. и 29 дни, а по представените документи са и зачетени 9 год. 4 мес. и 9 дни осигурителен стаж от трета категория труд. В мотивите на разпореждането са посочени фактически и правни основания, поради които не е зачетен стаж от първа и втора категория по представените документи от Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“-СМИ „С.“. Длъжностното лице по ПО е приело че жалбоподателката не отговаря на изискванията за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1. 2 от КСО а именно навършена възраст 60 години и 8 месеца и осигурителен стаж 34 години и 8 месеца.

В съдебно заседание, проведено на 12.04.2022г., процесуалният представител на ответника е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, на официални документи, представени от Т. П. както следва: 1. образец УП-3 №161-3/17.05.2001г. изд. от ДФ „С.“/л.42 от делото;/ 2. образец УП-2 № 161-2/17.05.2001г. изд. от ДФ „С.“/л.39 от делото;/ 3. образец

УП-30№367-24/03.01.1990г. изд. от Железопътен завод „Г. Д.” С./л.41 от делото/4.Трудова книжка № 974, изд. на 01.07.1972 г. от Железопътен завод „Г. Д.” С. в частта на вписванията с отразен стаж на жалбоподателката за периода 01.07.1972г.-31.12.1989г. и 01.01.1990г.-27.10.1993г./л.43 и сл./.

В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК по безспорен и категоричен начин, се установява следното:

Относно обр.УП-3 №161-3/17.05.2001 г., изд. от ДФ „С.“

В образец УП-3 изх.№161-3/17.05.2001г. издаден от ДФ “С.” на жалбоподателката е отразен осигурителен стаж за периода 01.01.1990г.-27.10.1993г.като „бояджия“.В образца е вписан БУЛСТАТ[ЕИК].ДФ “С.” е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 17.06.2011г.,като от тази дата е получила ЕИК[ЕИК].До този момент дружеството се е идентифицирало с ЕФН, а не с Булстат или ЕИК.Това обстоятелство се потвърждава от писмо с изх.№ 13-00-241/07.09.2016г. на Агенция по вписванията от което е видно,че ДФ ”С.” не е вписана в поддържания от 1996 г. до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат”. В поддържания от 01.01.1999г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011г. със служебен код по БУЛСТАТ[ЕИК] за нуждите на служебната пререгистрация в Търговския регистър към Агенция по вписванията, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър.Обстоятелството, че фирмата не е вписана в регистър Булстат се установява и от писмо изх.№14-0-16733/17.05.2011г. на Агенция по вписванията до СГС, Фирмено отделение.От удостоверение от 20.05.2011г., издадено от СГС по ф.д. № 5208/1990 г. се установява, че до служебната пререгистрация през м.06.2011г. фирмата е имала ЕФН [ЕГН].От посочените обстоятелства съдят приема,че пенсионните документи, издадени на 17.05.2001 г. от ДФ “С.”, в които като реквизит е вписан БУЛСТАТ, който не е съществувал към посочената дата на издаването им.В удостоверението не е посочено къде се намират разплащателните документи, въз основа на които е издадено, което се явява липса на изискуем реквизит. От Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“ и приетия от същото доклад на временния синдик от 07.04.1997г. е видно, че към датата на издаване на образца 17.05.2001г. архивата на фирмата е унищожена, като същата още през 1994 година е предадена на „Вторични суровини”.По данни от Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“ „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. В използваната бланка на обр. УП-3 е посочено, че се издава, за да послужи за пенсиониране съгласно чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Изменението на заглавието на Наредбата за пенсиите е обнародвано в ДВ, бр.19/2003г. и влиза в сила от 01.01.2003г., което също сочи за антидатиране на обр.УП-3 № 161-3 от 17.05.2001г. В образца фигурира графа ”часове”, което към датата на издаване на удостоверението не е законодателно регламентирано.Изчисляването на осигурителния стаж и в часове и включването им като реквизит в образците е след допълнението на чл.9, ал.1 от КСО, обнародвано в ДВ бр.112/2004г. и изменението и допълнението на чл.38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр.24/2005г. в сила от 01.01.2005 г.От приетите по делото писмо изх.№91-91-248/11.12.2000г. с приложена заповед №412/07.10.2000г. за

утвърждаване номенклатура на формуляри на НОИ и утвърдената бланка на образец УП-3, се установява, че обр.УП-3 изх.№ 161-3/17.05.2001 г. е изготвен върху формуляр, който не е утвърден към посочената дата на издаването му.В Удостоверение обр.УП-3 №161-3 от 17.05.2001г. не е отразено, че фирмата е в производство по несъстоятелност. Удостоверението не е подписано и от лицето, сочено за негов издател. Соченият за ръководител на фирмата И. Р. не е работил в ДФ „С.” към датата на издаване на удостоверението, което се установява от представената по делото молба вх.№4892/13.09.2002г. за пенсиониране.По данни от постановление на СГП за прекратяване на досъдебно производство от 02.03.2021г. съгласно решението на СГС от 13.08.1990г. за регистриране на ДФ „С.“, същата се представлява от Д. Р. К., в удостоверение на СГС от 20.05.2011г. като представляващ фирмата също е посочен Д. Р. К., в предоставените от Агенция по вписванията заверени копия от документи по партидата на ДФ” С.” няма данни за друг представляващ фирмата, но подписът за ръководител в издадените удостоверения е на И. Р.. Удостоверение обр. УП-3 № 161-3 от 17.05.2001 г. е подпечатано с печат на фирмата:ДФ„С.”, а не „С.”, което съдът приема ,че не е техническа грешка.

Относно образец УП-2 № 161-2 /17.05.2001г.

Както и в обр. УП-3 № 161-3 от 17.05.2001 г., в удостоверението е посочен несъществуващ към посочената дата на издаването му Булстат[ЕИК], подпечатано е с печат с грешно наименование на фирмата,съдържа графа „часове” преди законодателно да бъде регламентирано изчисляването на стажа и в часове, удостоверението не е подписано от сочения за негов издател ръководител на фирмата И. Р., в удостоверението не е отразено, че фирмата е в производство по несъстоятелност.В използваната бланка на обр.УП-2 са посочени чл. 349 и чл. 350 от КСО, регламентиращи отговорност за длъжностните лица, подписали удостоверението, за неверно вписани данни. Разпоредбите на чл.349 и чл.350 от КСО са нови разпоредби, обн. в ДВ, бр.67/29.07.2003г. и към посочената дата на издаване на образеца не са част от нормативния акт.

Относно образец УП-30 № 367-24/03.01.1990 г., изд. от Железопътен завод „Г. Д.” С..

В образеца е отразен положен стаж на жалбоподателката като „бояджия“ за периода 01.07.1972 г.- 31.12.1989г., като е вписано, че положеният труд е от втора категория съгласно т.15 от ПКТП и лицето е работило с оловни бои, органични разтворители и нитроцелулозни лакове в обособени цехове. Изменението в т.15 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП/,според което трудът на бояджиите, работещи с органични разтворители, оловни бои и нитроцелулозни лакове в обособени цехове и звена, се категоризира от втора категория труд, е обнародвано в ДВ, бр.58/1990 г. До посоченото изменение, от втора категория труд по т.15 от ПКТП/отм./ обн. ДВ, бр. 102/1967г./ се е категоризирал само труда на бояджии - шприцьори и пом.-шприцьори с оловни бои и с нитроцелулозни бои и лакове в затворени камери, цистерни или резервоари.Към посочената дата на издаване на удостоверението цитираната редакция на точката от ПКТП не е обнародвана и влязла в сила.В образеца не е посочен адреса на предприятието, както и местонахождението на изплащателните документи, въз основа на които е издаден, което представлява

липса на изискуеми реквизити.Образецът е подпечатан с печат на Д. “Б.”Ж. “Г. Д.” С..От представените по делото доказателства се установява, че Държавно стопанско обединение /Д./ “Български държавни железници” е образувано с ПМС № 27 от 20.11.1970 г. за образуване на Държавни стопански обединения /обн.ДВ, бр.5 от 19.01.1971 г./. С Разпореждане на Министерски съвет №125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн.ДВ, бр.68/1976г./ е образувано Стопанско обединение /СО/ “Български държавни железници”- [населено място] на основата на Д. “Б.”. От изложеното следва извода, че издаденият през 1990 г. образец УП-30 изх.№ 367-24/03.01.1990 г. е подпечатан с печат е абревиатура Д.”Б.”, която е отразявала формата на стопанския субект до 1976 г.

Относно трудова книжка №974/01.07,1972г., изд. от Железопътен завод „Г. Д.” С..

В трудовата книжка е отразен положен стаж от 01.07.1972 г. до 31.12.1989 г. на жалбоподателката като „бояджия“ в Железопътен завод „Г. Д.” С.. Заверката на продължителността на стажа е оформена с печат с вписана абревиатура М.Т. и С..Последната е наименование на Министерство на транспорта и съобщенията и е неотнoсима към вписания период. Към датата на заверката на стажа ресорното министерство съществува под друго наименование, а не като Министерство на транспорта и съобщенията. С Указ № 236/12.03.1966г./ ДВ, бр.21/66г./ Министерство на транспорта и съобщенията се разделя на две нови министерства - Министерство на транспорта и Министерство на съобщенията, като преобразуването на Министерството на транспорта отново в Министерство на транспорта и съобщенията е извършено едва с Решение от 21.12.1999 г. на Народното събрание за структурни промени в Министерския съвет /ДВ, бр.112/23.12.1999г./, което влиза в сила с приемането на Устройствения правилник на Министерството на транспорта с ПМС №4/21.01.2000г./ ДВ, бр.10/2000г./Съдът констатира ,че е налице е и нередовност във вписаното основание за прекратяване на трудовия договор с ЖП Завод на 31.12.1989г.,чл.29, б.”а” от КТ, което не съответствува на действащите към тази дата разпоредби на КТ относно прекратяване на трудовия договор. С §4 от ЗР на обнародвания в ДВ, бр.26/01.04.1986г. Кодекс на труда, чл.29 от КТ/51 година е отменен и не е действаща разпоредба към 31.12.1989г.В трудовата книжка освен стаж в Ж.” Г. Д.” С., е отразен и положен стаж на жалбоподателката като „бояджия“ за периода 01.01.1990г.-27.10.1993г. в СО „Вагоностроене”. От приетите доказателства по делото се установява,че за посочения период СО„Вагоностроене” не съществува като правен субект.С решение на СГС от 25.04.1989 г. по ф.дело № 293/89 г. е регистрирана Държавна фирма „Т.”.Решението на СГС за регистрация под № 27 от 25.04.1989 г. на ДФ “Т.” на основание чл.11, ал.2 от Указ № 56 за стопанската дейност е обнародвано в ДВ, бр.40/26,05.1989 г. Съгласно решение на МС №50/198 г. от обнародването в ДВ на решението за регистриране на фирмата СО ”Вагоностроене”-С. прекратява дейността си.За целия отразен в трудовата книжка период 01.01.1990г.- 27.10.1993г. СО „Вагоностроене” е с прекратена дейност т.е. работодателят не е съществувал в правния мир през посочения период.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че

образец УП-3 №161-3/17.05.2001г. изд. от ДФ „С.“/л.42 от делото;/образец УП-2№161-2/17.05.2001г. изд. от ДФ „С.“/л.39 от делото;/образец УП-30 № 367-24/03.01.1990г. изд. от Железопътен завод „Г. Д.” С./л.41 от делото/Трудова книжка №974, изд. на 01.07.1972 г. от Железопътен завод „Г. Д.” С. в частта на вписванията с отразен стаж за периода 01.07.1972г.,- 31.12.1989г. и 01.01.1990г.-27.10.1993г.,са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното:

Към датата на подаденото заявление Т. Н. П. е на възраст 60 години и 7 месеца 29 дни.Въз основа на представените редовни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 9 години и 4 месеца и 9 дни.След направена преценка на правото на пенсия,с разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1-2 от КСО.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости.

Неоснователни са твърденията в жалбата ,че административният орган излязъл извън рамките на своята компетентност с оглед преценка на представените по административната преписка писмени доказателства.Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт което е и направил.

При липсата на редовни документи по чл.40 от НПОС за жалбоподателката е налице възможност да установи спорния осигурителен стаж по исков ред съгласно Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен

ред.

Съгласно § 4, ал.1 от ПЗР на КСО до 31 декември 2015г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд или 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират при навършване на възраст 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете при първа категория труд или 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете при втора категория труд, и ако имат сбор от осигурителен етаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете.Изискванията за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1. 2 от КСО за жените за 2014г. са навършена възраст 60 години и 8 месеца и осигурителен стаж 34 години и 8 месеца.

Не са налице и предпоставките за пенсиониране при условията на чл.68, ал.1 - 2 от КСО за жалбоподателката, поради което правилно е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на това основание.

От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.С оглед на обстоятелството, че искането за разноски за присъждане на юрисконсултско възнаграждение основателно.

Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Н. П. чрез адв.Хр.П. срещу решение №2153-21-262 от 19.10.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град с което е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане №[ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ про ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА Т. Н. П. от [населено място] [ЕГН][жк]бл.106 А. вх.В ет.6. ап.75 да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150 лева, съставляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен

съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

съдия :